Aventurile submarinului DOX

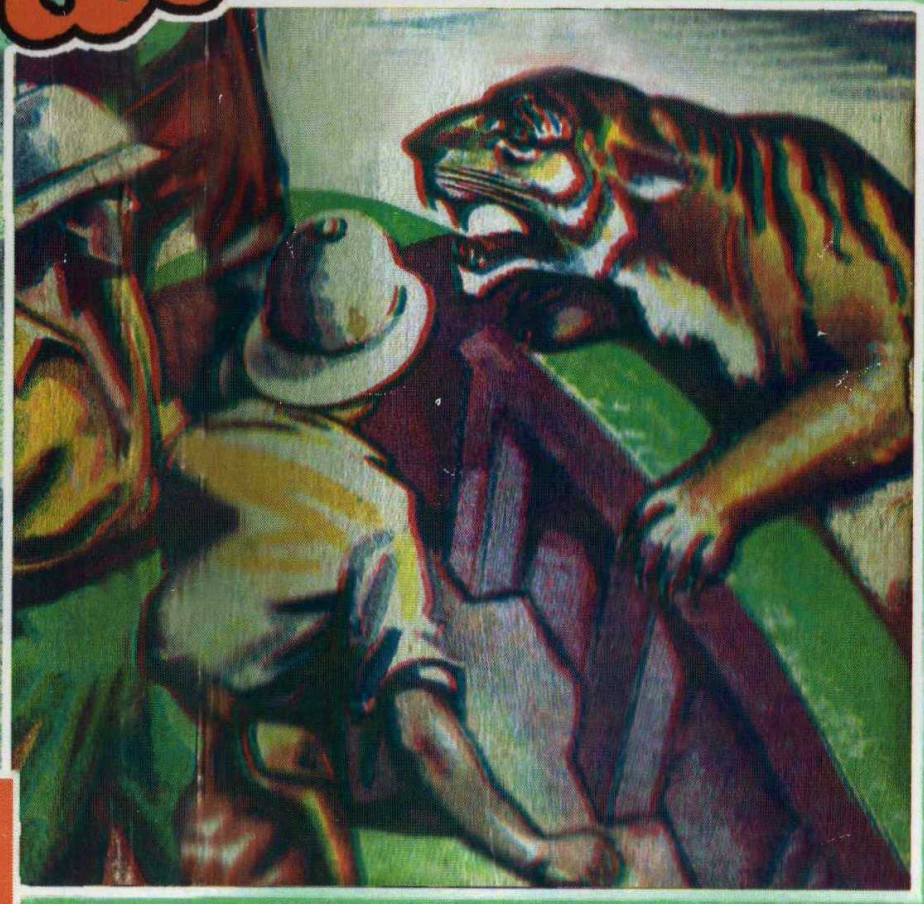

SERIE NOUĂ

56

Furtul Zeului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 56

Furtul Zeului

Traducere de L. HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
FUGA SPRE BURMA.

SUBMARINUL ÎNAINTA LINIŞTIT spre „Insula odihnei”, unde căpitanul avea de gând să rămâie mai mult timp, pentru ca inginerul Hagen să poată face reparaţiile de care minunatul vas avea nevoie.

George se afla iar împreună cu doctorul Bertram şi izbuti să-l înduplece sa urmeze cu povestirea aventurilor sale din tinereţe. Rămăseseră la un punct interesant, când îl scăpaseră pe Gabriel

Valentini din mâinile preoţilor focului şi se întâlniseră cu lordul Hagerstony care le propuse să se înapoieze la Templul focului. (Vezi voi. 52: Aventurile echipajului „Dox”).

Doctorul Bertram începu:

«Doamna Valentini ne privi cu spaimă.

— Vreţi într-adevăr sa vă înapoiaţi la Templul focului, ca să răpiţi elefantul acela grozav? întrebă ea.

— Fireşte, stimată doamna, răspunse lordul, cu glasul lui piţigăiat. Nu vreau să pierd un astfel de prilej. Şi domnii mi-au făgăduit chiar că mă vor însoţi.

Făgăduisem într-adevăr lordului, care ne salvase cu barca lui cu motor urmărirea preoţilor focului, că-l vom însoţi. Şi acum, când îl privii mai de aproape, mi se păru că ne cam pripisem cu făgăduiala noastră. Omuleţul făcea impresia să fie chinuit de plictiseală, părea dornic de aventuri, dat în acelaşi timp părea să nesocotească primejdiile care ne aşteptau, deşi îi povestisem amănunţit cât a fost de grea eliberarea soţilor Valentini din mâinile preoţilor acelora fanatici.

Şi apoi, deocamdată eram încă fugari, căci abia în Burma cei doi soţi vor fi în siguranţă faţă da urmărirea puternicilor preoţi, iar până acolo aveam de străbătut două sute de kilometri.

Lordul păru să-mi fi ghicit gândurile, căci îmi aruncă o privire şireată şi zise:

— Mergem acum până în apropierea orăşelului Prome. Acolo pitim barca şi ne îndreptăm spre apus. Nădăjduiesc să întâmpin aventuri frumoase alături de dv.

— Eu una sunt sătulă de aventuri, oftă doamna Ellen, lipindu-se de soţul ei. A fost ceva grozav să trăieşti lipsită de memorie printre preoţii aceia fanatici. Şi acum vreţi să răpiţi pe idolul lor, elefantul acela fioros? Cum aveţi de gând să aduceţi la îndeplinire fapta aceasta?

— Foarte simplu, râse lordul, plecăm într-acolo. Îl scoatem afară, îl transportăm pe Menam şi-l ducem şi pe el la Burma.

— Aruncai o privire îngrijorată spre Marian. Omuleţul părea să nu fie zdravăn la minte, de vremea ce socotea că lucrul e atât de lesne de făcut. Dar Marian încuviinţă din cap şi zise:

— Ştiu eu cum vrei s-o faci, mylord. Şi recunosc că e singura cale. Numai crocodilii din Menam mă mai îngrijorează.

— Îi vom împiedeca noi să ne atace elefantul, răspunse Hagerstony, serios.

Apoi, văzând mutra mea uimită râse iarăşi, dădu din cap spre Marian şi zise:

— Să păstrăm taina pentru noi, domnule Farrow. Dumnealor n-au decât să-şi frământe creierul. A! ia te uită colo, în faţă!

Ca o minge Hagerstony sări în sus şi alergă spre prora bărcii.

— Jim, dă-i drumul cu toată viteza! strigă el omului de la cârmă.

— John, pistolul meu – se adresă celuilalt servitor, care trase imediat de la brâu un pistol enorm şi-l înmână stăpânului său.

— Jim, taie-i drumul, repede!

Agitat, stând în picioare la proră, arătă cu pistolul înainte. La vreo cincizeci de metri de barcă, sări în apă de pe ţărmul stâng un tigru cât toate zilele şi străbătu fluviul. Se ştie că tigrii sunt buni înotători şi exemplarul acesta puternic ar fi ajuns cu siguranţă la malul celălalt, dacă poftele vânătoreşti ale lordului n-ar fi fost atât de mari.

Barca noastră porni cu toată viteza înainte, îndreptându-se cu botul spre capul fiarei. Lordul ridică braţul şi prima împuşcătură biciui apa sclipitoare a Menam-ului.

Dar tocmai în clipa aceasta Jim făcu un viraj brusc ca să iasă în calea tigrului. Puturăm vedea atunci lămurit că glonţul atinsese capul enorm, care se afla acum numai la treizeci de metri înaintea noastră şi îi smulsese o fâşie mare de piele tocmai de deasupra nasului.

Cu un răget înfiorător tigrul se întoarse cu iuţeala fulgerului şi ţâşni spre barca noastră.

— Stopează, Jim! răcni lordul şi în clipa următoare dispăru cu capul în jos în apă.

Nu se gândise la smucitura care se va produce din pricina opririi bruşte a elicei.

Căzurăm şi noi în nas din pricina zguduiturii şi când ne ridicarăm, barca noastră, care nu-şi putuse încetini atât de repede iuţeala, se afla în imediata apropiere a tigrului. Într-o clipă, fiara înfuriată îşi abătu labele peste marginea bărcii şi o ridică în sus pe doamna Ellen pe care spaima o înmărmurise.

Totul se petrecuse atât de repede încât nu avurăm răgazul să scoatem pistoalele.

Atunci se auzi dinspre fluviu o împuşcătură şi tigrul întoarse capul, cu un răget. Lordul se ivise îndărătul bărcii. Prin săritura în cap pe care fusese silit s-o facă şi pe care o îndeplinise cu o mare dibăcie, ajunsese astfel sub apă, ca să nu fie rănit de elicea bărcii. Când ieşi la suprafaţă îşi dădu seamă imediat de situaţia noastră primejdioasă şi slobozise un glonţ în coastele fiarei.

Asta fu salvarea noastră, căci tigrul chibzuia acum dacă nu era

mai bine să atace mai întâi pe dușmanul din apă. Această clipă fu de ajuns pentru Pongo. El sări în lături, apoi înainte şi îşi repezi cu toată puterea cuţitul său enorm asupra căpăţânii fiarei. Grav rănit, tigrul îşi desprinse labele de pe marginea bărcii şi căzu în apă.

Ne cuprinse atunci o spaimă grozavă căci trupul uriaş al animalului de pradă era împins dea dreptul spre lord, care izbutise să se apropie de barăci.

Mai erau încă la câţiva metri unul de altul; fiara zări dușmanul şi înotă cu toată puterea spre lord… îi ajunse, ridică laba… dar atunci Hagerstony se făcu nevăzut!

Se afundase cu atâta sânge rece şi dibăcie cum nu mi-aş fi închipuit la omuleţul acesta. Fără voie strigai „Bravo!” şi dădui din cap spre Jim care nici nu clipi, ci continuă să conducă barca netulburat.

Tigrul se întoarse şi înotă iar spre barcă. Abia făcuse doi metri însă că Hagerstony se ivi lângă! El, luă în mână pistolul pe care-l avea între dinţi şi slobozi două gloanţe în căpăţâna uriaşă a fiarei, pe urmă se aruncă înapoi ca să nu fie sfâşiat de tigrul care se lupta cu moartea, făcând să spumege apa Menamului.

Jim cârmi cu îndemânare şi dădu barca îndărăt până ajunserăm foarte aproape de lord. Cu pistolul între dinţi acesta înaintă până putu să se apuce de marginea bărcii şi se săltă în sus.

— Mă iertaţi că v-am speriat puţin, stimata doamnă, se adresă el politicos doamnei Valentini care tremura din tot trupul. Nu m-am putut reţine însă când am văzut exemplarul acela minunat. Jim, John, trageţi-l încoace!

Se duse la cârmă şi ţinu barca în aşa fel încât servitorii săi să poată trage hoitul tigrului. Pongo le veni în ajutor şi cu o smucitură a braţului aduse trupul pe punte. Scoase apoi pumnalul său malaiez şi făcu repede cele câteva tăieturi pentru jupuirea blănii.

— Pongo face singuri zise el celor doi servitori.

— Bine, spuse lordul. Jim, ia cârma în primire.

În vreme ce barca începu să gonească în susul Menamului, Hagerstony se apropie de Pongo şi-l puse mâna pe umăr:

— Îţi mulţumesc, dragă Pongo; prin isprava ta ne-ai ferit de o mare nenorocire. Dacă fiara s-ar fi urcat în barcă, nici unul din noi n-ar fi scăpat fără răni grave.

Curând tigrul era jupuit şi Pongo aruncă trupul peste bord. Lordul închise blana în dulăpiorul de la proră, apoi veni spre noi şi zise, cu glas scăzut:

— Din cele ce mi-aţi povestit, preoţii focului trebuie să dispună de o mare putere. Se prea poate ca autorităţile să fie înştiinţate că suntem jefuitori de temple, de aceea trebuie să ne ferim pe cât cu putinţă să trecem prin oraşe.

— Fireşte – încuviinţă Marian. Nu cred însă ca puterea acestor preoţi să fie atât de mare pe insula lor încât să asmute şi autorităţile asupra noastră. Cu toate astea, e mai bine să ne ferim de localităţi populate. Dacă cu puţin înainte de a ajunge la Pronie vom lua direcţia spre sud-vest; trebuie să dăm de Tavoy, portul de pe coasta Tenasserim.

— Aşa e, dragă Farrow, răspunse lordul, cu însufleţire. Va trebui apoi să străbatem aici în Siam fluviul Tatschin din apropierea orăşelului Supan. Cunosc ţinutul acela şi ştiu că sunt păduri seculare în care ne putem ascunde de minune.

Doamna Ellen, care ne observase cu băgare de seamă, se apropie de noi şi întrebă sperioasă:

— Domnilor, s-a întâmplat ceva?

— Nimic, stimată doamnă – o linişti lordul – am discutat drumul ce avem de urmat. Căci peste un ceas părăsim barca şi pornim pe jos de-a latul Siamului, spre Burma. Cam peste vreo opt zile vom fi trecut graniţa.

— O, Dumnezeule! făcu doamna Ellen. Încă opt zile? Şi veşnic cu teama de preoţii focului. Fără îndoială că ne vor urmări.

— Poate, dar cu siguranţă că nu ne vor ajunge. Suntem cu mult înaintea lor, mulţumită bărcii mele repezi. Şi tocmai din consideraţie pentru d-ta, stimată doamnă, am luat hotărârea să nu mergem prea repede. Trebuie doar să-ţi păstrezi soţul pe care l-ai regăsit după atâta timp.

— Da, mylord, ai dreptate. O, Dumnezeule, uite că vin preoţii!

Doamna Ellen păli şi arătă cu mâna înainte. Întoarserăm capul şi văzurăm de după o cotitură apropiată a Menamului ivindu-se un sampan care venea repede spre noi. Şase siamezi vâsleau cu putere şi barca lor ţâşnea ca o săgeată. Cei şase vâslaşi; purtau veştmintele galbene ale preoţilor focului.

— Păstraţi-vă sângele rece! strigă Marian – trebuie să fie alţi preoţi, care nu ştiu încă nimic despre noi. Dar domnul de Valentini trebuie să aplece repede capul. Pe el îl vor fi cunoscând.

Valentini urmă imediat sfatul, dar se părea că e prea târziu. Căci eliberatul purta încă veştmântul galben cu care îl îmbrăcaseră preoţii după ce îi răpiseră memoria. Şi oricât de grabnic aplecase capul, sampanul cu preoţii se ivise prea neaşteptat şi se apropiase prea repede. Ei se opriră brusc din

vâslit şi se uitară înmărmuriţi spre noi.

Făcurăm nişte mutre nepăsătoare şi Valentini se întinsese de mult pe fundul bărcii, ca să nu fie văzut, dar pe chipurile siamezilor – pe lângă care alunecarăm acum – era zugrăvită bănuiala.

Întâlnirea dură numai câteva clipe, apoi ne îndepărtaserăm mult de ei, dar când mă uitai îndărăt, văzui că preoţii întorceau sampanul. Aşadar voiau să ne urmărească.

— De sigur c-au fost la Prome, mormăi lordul. Păcat, acum trebuie să ne grăbim. Dacă vor afla în oraş că n-am fost văzuţi, vor ştii fireşte imediat că ne-am ascuns undeva pe ţărm. Şi dacă vor cerceta bine, vor găsi ei barca.

— Uiţi că se va înnopta în curând, răspunse Marian. Dacă ne vom căuta acum o ascunzătoare bună, ei vor trece pe lângă noi fără să ne vadă, iar noi vom ajunge în Prome abia spre seară. Atunci nu le va putea spune nimeni dacă am trecut sau nu pe acolo.

— Aşa e, încuviinţă lordul. Dacă urmăm cu viteza asta, le-o luăm cu mult înainte şi ne putem căuta în linişte ascunzătoarea. Nu trebuie să te nelinişteşti, deci, stimată doamnă, indivizii aceia nu ne vor ajunge. D-ta, domnule Valentini, trebuie să rămâi acolo unde eşti, căci se poate să mai vie alte sampanuri cu preoţi.

— Heavens, ce s-a întâmplat?

Întrebarea lordului era îndreptăţită. O piedică se ivise pe fluviu înaintea noastră. Nu ştiam ce e, însă eram nevoiţi să ne încetinim viteza, apropiindu-se încet şi cu băgare de seamă. Deodată îl auzirăm pe Hagerstony, răcnind: „Opreşte!”, căci acum ne dădurăm seamă că e vorba de lupta între doi titani, de pe urma căreia apa se ridica la mari înălţimi.

Doi crocodili uriaşi, lungi cum nu mai văzusem eu până atunci, se luaseră la harţă şi lupta lot pe viaţă şi pe moarte împroşca apa fluviului cu o furie de nedescris.

— Trebuie să-i împuşcăm strigă lordul.

Dar Marian ridică mâna.

— Nu.

— Se împotrivi el – mai bine să încercăm să trecem repede pe dinaintea lor. Dacă izbutim, avem cea mai bună pavăză împotriva preoţilor urmăritori.

— Rău n-ar fi, dar ne primejduim barca.

— De loc. Observă cu câtă regularitate e dusa lupta de la stânga la dreapta şi înapoi. Vom aştepta până când dihăniile vor fi la dreapta şi ne strecurăm pe stânga.

— Da, să încercăm. Jim, fii atent!

Hagerstony se duse la proră şi privi încordat la cele două dihănii care se zbăteau acum la stânga, în faţa bărcii noastre. Ridică apoi mâna şi zise:

— Atenţie, Jim!

Englezul tăcut şi slăbănog stătea liniştit, cu mâna pe manivela motorului. Elicea se învârtea încet, împotrivindu-se curentului. Cele două târâtoare uriaşe se aruncară acum spre dreapta, Hagerstony răcni: „înainte, Jim!” şi duduind, barca noastră ţâşni dea lungul ţărmului stâng, la câţiva centimetri doar de primejdioasele dihănii.

— Minunat! râse lordul. Acum avem îndărătul nostru un zăgaz cum nu se poate mai bun. Dihăniile se vor mai lupta mult timp şi nici un sampan nu se poate strecura pe lângă ele. Îmi pare numai rău că doamna a trecut iar printr-o astfel de spaimă.

Doamna Ellen zâmbi printre lacrimi.

— Cred că nu va fi fost cea din urmă. În viitor voi căuta însă să-mi fac curaj.

— Da, stimată doamnă, gândeşte-te mereu că peste câteva zile vei fi în siguranţă cu soţul d-tale. În felul acesta vei îndura mai uşor greutăţile şi primejdiile care ne mai aşteaptă.

— Jim – se întrerupse el iritat – opreşte! Colo pare să fie o ascunzătoare minunată.

Pe ţărmul stâng, bambuşii creşteau deşi şi palmierii înalţi acopereau cu frunzişul lor îmbelşugat beţele trainice. Era o ascunzătoare într-adevăr minunată.

Barca noastră alunecă încet spre brâul larg de bambuşi. La o comandă a lordului, motorul fu oprit şi servitorul John – mărunţel şi dolofan, spre deosebire de colegul său Jim – prinse cele dintâi beţe, le despărţi şi trase botul bărcii înăuntru. Cu multă băgare de seamă, ca să nu rupem vreun băţ, ajutarăm cu toţii să aducem barca cât mai înăuntru. Munca era grea însă, deoarece plantele ne lăsau cu anevoie să trecem şi fără concursul puterilor de uriaş ale lui Pongo n-am fi ajuns la ţărm unde brâul de bambuşi se întindea până sus spre pădure; dar Pongo croi cu cuţitul său o potecă îngustă, pe care puteam merge în voie. După douăzeci de metri ajunserăm într-un luminiş din care porneau câteva poteci de animale, înfundându-se în pădurea întunecoasă. Merserăm încet în jurul luminişului, ţinându-ne pe margine. Căutarăm urme de animale, pretutindeni însă terenul era atât de bătătorit încât nu se putuse întipări nici o urmă pe care s-o poţi vedea. Pe alocurea numai recunoşteam copitele unui cerb.

Pongo, care se despărţise de noi şi îşi alesese pentru cercetare partea cealaltă a luminişului, scoase deodată o exclamaţie care ne îndemnă să alergăm într-acolo.

— Massers, urmă de om, dar mult mare, zise el când făcurăm cerc în jurul lui şi arătă un loc în pământul moale în care se întipărise o urma mare.

— Avea dreptate uriaşul. Era întipăritura unui picior omenesc, dar de o mărime care nu putea cu nici un chip să fie de om.

Marian, care se aplecase asupra întipăriturii, se ridică acum şi zise cu oarecare şovăială:

— Eu aş lua-o drept o întipăritură uriaşa de picior a unui om tot atât de uriaş, deşi talpa mi se pare prea lată. Păcat că nu se poate desluşi partea dinainte. Şi ţinând seamă de experienţa mea de până acum, aş putea afirma că urma aceasta nu este mai veche de un ceas. Marginile sunt încă foarte proaspete.

— Ai deplină dreptate, domnule Farrow – răspunse lordul.

— Şi apoi, e foarte posibil ca urma să fie a unui membru al sectei cu care aţi avut de a face. Fireşte că trebuie să fie un om pe lângă care Pongo al nostru e un copil.

— N-ar fi mai bine să pătrundem mai adânc în pădure şi să ne căutăm un loc mai potrivit? propusei eu. Desigur că vom găsi alt luminiş unde săi fim mai în siguranţă.

— Nu trebuie să ne depărtăm prea mult de fluviu – răspunse lordul – căci e lesne cu putinţă ca urmăritorii dv. să ne adulmece aici. Ce părere ai d-ta, domnule Farrow?

II.
ALTE AVENTURI.

— EU PROPUN SĂ RĂMÂNEM totuşi aici peste noapte, răspunse Marian, după câteva clipe de chibzuire. Putem aprinde fără grijă un focuşor, căci din spre fluviu nu ne poate vedea nimeni. Mâine va trebui să pornim pe poteca aceia din stânga, care duce în direcţia pe care o urmăm, după cum arată busola mea.

Lordul se uita mereu bănuitor în juru-i.

— Nu-mi place de loc, mormăi el. Judecând după potecile multe ce se văd pe aici, pare să fie un loc de adunare al feluritelor fiare ce sălăşluiesc în pădurea seculară. Pentru mine nare de a face, dar trebuie să ţinem seamă de doamna.

— O! Eu nu mă tem cât timp sunt cu dv., se grăbi să răspundă Ellen.

— Părerea mea e ca doamna Valentini să rămână în barcă – zise Marian – dar cu toate că Pongo are un leac bun împotriva ţânţarilor, mă tem totuşi de aerul rău al nopţii în desişul de bambuşi. Aici ne aflăm ceva mai sus şi ne putem încălzi la foc; în acelaşi timp focul are partea lui bună că va alunga eventuali musafiri nedoriţi.

— Aşa e, încuviinţă Hagerstony. Deci, rămânem aici: Jim, John, căutaţi vreascuri! Aţi luat merindele din barcă?

Jim ridică sacul greu pe care-l dăduse jos din spinare, iar John scoase doar un sunet care voia să însemneze un „da”, căci lordul dădu din cap, mulţumit.

— Avem şi pături destule, aşa dă ne putem face un culcuş bunicel. Ce-ai spune d-ta, domnule Farrow, dacă ne-am alege locul la rădăcina copacului, colo, la stânga? E cel mai depărtat de poteci.

— Da, l-am ochit şi eu încă de adineauri. Pongo, îngrijeşte, te rog, de crengi. Vom construi o colibă mică de frunziş. Robert, în vremea asta tu poţi săpa gropile pentru foc. Eu aş vrea să mă mai duc odată jos la fluviu, poate observ ceva cu privire la urmăritorii noştri.

— Merg şi eu, zise căpitanul Hoddge, s-ar putea să-i surprind stând de vorbi asupra planurilor, lor.

Bine.

— Mylord, vrei că vii şi d-ta?

— Nu, eu rămân aici să supraveghez lucrările! Mai avem de furcă până să vedem gata lagărul şi în curând se va lăsa întunerecul.

— Atunci, la revedere. Nădăjduiesc s-aduc veşti bune.

Marian şi căpitanul porniră spre fluviu. Începurăm să lucrăm cu înfrigurare. Pongo aduse crengi din care întocmi cu pricepere o colibă mică, în care să doarmă soţii Valentini. Eu săpai de zor groapa pentru foc, lordul desfăşură păturile şi scoase câteva cutii cu conserve din sacul cu merinde. Numai soţii Valentini stăteau la rădăcina unui copac, fără să ia parte la lucru, după cum dorise lordul, care spunea că ei au multe să-şi povestească, aşa că nu trebuie să-i punem la treabă.

Jim şi John aduseră vreascuri, pe care le îngrămădiră lângă groapa pentru foc, dar lordul ordonă să se facă o grămadă în mijlocul luminişului şi aceasta urma să fie aprinsă în caz când – după cum se temea lordul – vreo fiară s-ar gândi să ne facă o vizită.

Întunericul se lăsă brusc, tocmai când aprinsei focul şi văzui cu

mulţumire că fumul se răspândea în frunzişul copacului. Lumina focului din groapă lumina rarişte pe o circumferinţă de câţiva metrii numai şi Hagerstony rugă atunci pe soţii Valentini să se îndrepte spre coliba care era gata şi până la care ajungea lumina focului.

Dolofanul John, care făcea pe bucătarul, încălzi conservele. Isprăvi tocmai când Marian şi Hoddge se înapoiară.

— Totul e în regulă, zise bunul meu prieten, dar după mutra lui îmi dădui seamă că se petrecuse totuşi ceva deosebit.

Hagerstony clătină şi el capul şi murmură ceva ca pentru sine. Marian însă se aşeză liniştit lângă foc şi mâncă cu poftă. Cu toată neliniştea, de care mă simţeam cuprins, îi urmai pilda. După ce mâncă, Marian zise:

— Fireşte că trebuie să facem de strajă. Soţii Valentini sunt excluşi, căci suntem destui bărbaţi. Fiecare va veghea cu schimbul câte un ceas, apoi se luminează de ziuă şi vom porni la drum. Tragem la sorţi?

— Fireşte, iau eu treaba asupra mea, zise lordul.

Cu toată împotrivirea soţilor Valentini, ei fură excluşi şi noi şapte traserăm la sorţi. Prima veghe căzu asupra servitorului John, dar nu fu de loc veghe pentru el, căci noi mai rămaserăm un ceas lângă foc şi stăturăm de vorbă. În cele din urmă Marian fu de părere să mergem la culcare, căci ne aştepta o muncă destul de grea.

Eu aveam a doua veghe şi în vreme ce soţii Valentini se retraseră în coliba lor, iar ceilalţi camarazi se întinseră pe pături, eu rămăsei lângă foc pe care-l alimentam mereu cu vreascuri. În acelaşi timp ţineam auzul încordat spre fluviu căci nu-mi dădea pace gândul că Marian descoperise vreo primejdie care ne ameninţa şi tăcuse numai ca să n-o sperie pe doamna Valentini.

Deodată Marian se ridică binişor de jos şi veni spre mine:

— Fii cu ochii în patru, Robert şi spune-o şi ăluia care vine după tine. Preoţii cu sampanul au ajuns aici şi s-au oprit în faţa desişului de bambuşi. Hoddge mi-a tălmăcit că mai marele lor era de părere că ne-am fi putut ascunde bine aici. Unul din ei i-a răspuns că diavolul ne va prăpădi. Trebuie deci să fie pe aici o fiinţă care insuflă siamezilor o teamă superstiţioasă. Cu urmele noastre n-avem de ce să ne îngrijorăm, chiar fireşte că nu strică să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Deocamdată nu trebuie însă să tragem căci preoţii se duc numai până la oraş, de unde se înapoiază îndată. Aha! Hagerstony şi Pongo s-au ridicat şi ei, le voi povesti îndată despre ce e vorba. După tine vine rândul lui Jim să

facă de veghe. Nu uita să-i dai lămuririle trebuincioase.

Marian mă bătu prieteneşte pe umăr şi se înapoia la tovarăşii noştri. Rămăsei lângă foc, cu răsuflarea aproape oprită, ca să pot desprinde vreun sunet suspect din bâzâiala pe care o făceau insectele. Dar nici un zgomot nu trăda apropierea vreunei primejdii.

O jumătate de oră stătui astfel. Deodată tresări, îmi ajunsese la ureche un sunet care nu se potrivea de loc cu cele pe care le scoteau vieţuitoarele pădurii. Părea murmurul necăjit al unul om care e turburat de ceva.

Înălţai partea de sus a trupului şi ascultai cu mare încordare. Mult timp nu se auzi nimic, apoi răsună iar zgomotul acela ciudat, de astădată de cealaltă parte a luminişului, mai spre fluviu. Nu vroiam încă să trezesc pe tovarăşi, gândindu-mă că voi avea timp s-o fac atunci când făptura misterioasă se va ivi în rarişte. Instinctiv trăsei pistolul dar îmi adusei aminte de sfatul lui Marian şi înlocuii arma cu cuţitul. Împotriva unui om e de ajuns şi acesta.

Câtva timp fu iar tăcere şi începui să mă împac cu gândul că m-a înşelat auzul, când deodată răsuna iar murmurul. De astădată din spre pădure. Făptura aceea trebuie, deci, să fi înconjurat luminişul.

Înlocuii bricheta cu lampa de buzunar, ridica dreapta în care aveam cuţitul şi mă furişai prin luminiş spre marginea pădurii.

La prima potecă mă oprii şi ciulii urechea. Dar o ramura trosnise. Misterioasa fiinţă se furişa spre mine. Întinsei braţul stâng în care ţineam lampa, ca să-i orbesc pe vrăjmaşi de cum s-o arăta, dădui înapoi piciorul drept ca să pot sări îndărăt îndată şi cu toate simţurile încordate, căutai să observ apropierea necunoscutului. Încă o ramură trosni, dar de astădată ceva mai departe.

Aruncai o privire pe ceasul brăţară: ceasul meu de veghe trecuse şi trebuia să-l trezesc pe Jim. După aceea puteam să pornesc la vânătoare împotriva ciudatului individ – sau ce-o fi fost.

În vreme ce mă tot frământam cu gândul, se auzi din nou deodată murmurul ciudat, dar nu înaintea mea ci direct în spatele meu, în luminiş. Mă întorsei cu iuţeala fulgerului şi inima încetă aproape să-mi bată când zării o făptură uriaşă, neagră, care stătea în fata camarazilor mei adormiţi.

Instinctiv, mânat numai de dorinţa să-i apăr, mă năpustii spre uriaş. O crenguţă trosni însă sub piciorul meu; individul misterios se întoarse fulgerător şi după o clipă pieri în beznă.

Alergai înainte şi-i scuturai pe camarazi. Slavă Domnului că nici

unul nu era rănit. Istorisii aventura şi când sfârşii lordul întrebă în şoaptă:

— Care va să zică era un om?

— Da, vorbea cu el însuşi şi judecând după ceea ce am văzut, adică numai umbra lui, trebuie să fie un om extraordinar de mare şi spătos.

— Atunci, n-avem ce ne teme de el, dacă vom fi cu băgare de seamă, zise Hagerstony, căscând.

— Jim, acum e rândul tău de veghe.

Servitorul se ridică nepăsător şi se aşeză lângă foc, iar eu mă trântii alături de Marian. Mai stăturăm de vorbă în şoaptă câtva timp cu privire la individul misterios, apoi adormirăm tun.

Fui trezit de nişte zguduituri puternice. Jim sta în faţa noastră şi şopti:

— A fost iar în luminiş. S-a ivit pe nesimţite din pădure. Când m-am ridicat, a dispărut repede.

— Atunci să-i îngreunăm revenirea, răspunse Hagerstony cu hotărâre.

— Ne aşezăm de jur-împrejurul luminişului. Câte un om lângă fiecare potecă. Lanternele şi cuţitele pregătite. Punem noi mâna pe dumnealui, n-aveţi grijă!

— Propunerea e buna, încuviinţă Marian. Jim rămâne lângă foc şi la comanda noastră va aprinde şi grămada de vreascuri din mijlocul luminişului, fiţi cu băgare de seamă, domnilor! Haidem, Robert; noi cu John luăm partea dinspre pădure, lordul cu Hoddge şi Pongo cea dinspre fluviu. Rămâneţi mereu la oarecare distanţă de potecă, ca să nu vă poată ataca prin surprindere.

În vârful picioarelor merserăm spre posturile noastre. Potecile erau la vreo cincisprezece metri una de alta, aşa că puteam sări repede unul în ajutorul altuia. Ascultam cu mare încordare zgomotele felurite ale pădurii.

Se scurse astfel o jumătate oră. Deodată, din capătul celălalt al luminişului auzirăm glasul înăbuşit al lordului:

— Drace, a trecut pe lângă minei Fiţi cu băgare de seamă, e în luminiş!

— Jim, aprinde focul! strigă Marian.

Servitorul sări în picioare, din câţiva paşi fu la mormanul de vreascuri şi apropia de ele bricheta aprinsă. O flacără ţâşni imediat şi lumină rarişte a.

— Uite diavolul! exclamă Hagerstony. Pongo, atenţie!

În imediata apropiere a prietenului nostru negru stătea o făptură uriaşă. Ceva mai scund ca Pongo, în schimb mal lat în

spete. Individul părea să aibă o putere neobişnuită şi arăta să fie curajos, căci mormăind întărâtat se pregăti să dea o lovitură grozavă lui Pongo.

Dar uriaşul nostru veghea. Sări înapoi cu iuţeala fulgerului şi îşi repezi cuţitul de rechini. Celălalt prinse însă mişcarea şi arma zbură din mâna lui Pongo. Şi iarăşi vâjâi un braţ lung în aer. Dar negrul nostru se aplecase cu atâta dibăcie încât duşmanul aproape să cadă în nas. Lanternele noastre îi luminară din plin şi fără voie scosei o exclamaţie de mirare.

Nu era om, căci în blana neagră, scurtă, lucea botul gălbui al unui urs, ale cărui labe erau neobişnuit de lungi şi puternice împotriva unui astfel de duşman era greu să lupţi cu cuţitul, căci puterea şi îndemânarea fiarei uriaşe întreceau cu mult pe ale lui Pongo al nostru.

Acesta se dăduse iar îndărăt şi scoase pumnalul său malaiez. În vreme ce noi alergam cu sărituri mari spre luminiş, ursul se întoarse din nou spre Pongo şi zvârli iarăşi de două ori labele la dreapta şi la stânga.

Dar loviturile nu-l atinseră pe negrul nostru care se aplecă fulgerător şi cu o săritură, fu lângă trupul animalului uriaş. Abia puse piciorul pe pământ, că se şi răsuci în călcâie şi înfipse pumnalul în spatele ursului. Sări imediat înapoi şi văzui ca acum era cu totul dezarmat. Ursul se răsucise şi el şi smulse din mâna lui Pongo pumnalul pe care acesta îl ţinea înfipt în trupul lui.

Fiara întărâtată se năpusti înainte şi eu scosei un strigăt de spaimă căci îl crezul pierdut pe prietenul nostru.

Atunci se dovedi însă curajul şi dibăcia lordului. Hagerstony se ivi deodată în spatele ursului şi-i înfipse un cuţit lat între coaste. Apoi, sărind înapoi, se făcu nevăzut în întuneric.

Cu un horcăit înfiorător, fiara se răsuci în loc, dar noul duşman dispăruse şi cuţitul lat nimerise de sigur în plin, căci făptura uriaşă începu să se clatine.

Atunci Pongo sări deodată în lături, se aplecă şi ridică de jos cuţitul său pe care îi zărise probabil ia lumina focului. Noi ne opriserăm căci acum trebuia să se desfăşoare sfârşitul luptei, la care nu puteam fi de nici un folos.

Negrul se apropie binişor de ursul uriaş, ridică cuţitul ascuţit ca un brici şi împlântă lama lungă în spatele vrăjmaşului După aceea sări îndărăt fără să mai scoată arma din trupul ursului.

Acesta se înălţă şi mai sus pe labele dinapoi şi rămase nemişcat, apoi scoase un horcăit şi se prăbuşi lat la pământ.

— Bravo, Pongo! exclamă lordul, care se ivise iar din întuneric.

— A fost o lovitură minunată. Drace, da mare mai e! Vrei să-mi dăruieşti mie blana?

— Maşter salvat Pongo viaţa, Pongo dăruieşte tot Maşter.

— Ei, am făcut mare scofală, a fost o glumă. I-ai fi venit şi singur de hac, căci şi pumnalul tău a nimerit bine. Dar avea şapte vieţi într-unsul, diavolul ăla! Jim, John, jupuiţi ursul repede!

Hoitul uriaş fu târât lângă foc.

Negrul scoase liniştit cuţitul şi pumnalul din trupul lui de asemeni şi cuţitul lordului, pe care-l înapoie acestuia, făcând o plecăciune. Apoi ajută servitorilor să jupoaie ursul.

— Înainte de a porni la drum mâine dimineaţă, trebuie să ducem blana în barcă şi s-o tăbăcim, zise Hagerstony. Nu vreau s-o las să se strice.

— Atunci aş propune s-o ducem de pe acum în barcă, fu de părere Marian. Cu prilejul acesta vom putea sa vedem ce mai e cu preoţii focului. Poate ca tot au observat lumină aici.

— Bine – răspunse lordul – atunci mă duc s-aduc chiar acum cutiile cu piatră acră şi arsenic. După o clipă se făcu nevăzut.

Ajutarăm şi noi la jupuitul blănii. Se scurse câtva timp şi începurăm să fim neliniştiţi de întârzierea englezului, când acesta se ivi în cele din urmă.

— Sunt în fata desişului de bambuşi, şopti el. Trebuie să fie mai multe sampanuri, căci am auzit în câteva rânduri ciocnindu-se unele de altele. Se înţelege că n-am priceput nimic din ce vorbeau.

— Puţin de tot de altfel. Totuşi, aş putea spune cu siguranţă că ne vor urmări mâine. Poate că ştiu ca „diavolul” nu e atât de rău în timpul zilei.

Pongo, care tocmai jupuise capul ursului, se ridică şi lăsă pe seama celor doi servitori să facă restul. Se apropie de noi şi zise:

— Massers fie liniştiţi. Pongo aduce blană la barcă şi pune pe fugă duşman.

— Drace! exclamă Hagerstony. Asta ar fi... dar sunt încredinţat că Pongo va duce afacerea la bun sfârşit.

— Da, ne putem bizui pe el în toate privinţele, încuviinţă Marian.

III.
ÎNTÂLNIREA CU RINOCERUL.

ERAM NERĂBDĂTORI LA CULME să vedem ce va face uriaşul nostru cu preoţii focului; ajutarăm de zor celor doi servitori să

tăbăcească blana ursului şi când furăm gata, o înfăşurarăm şi o legarăm cu sfoară groasă.

Pongo îşi dezbrăcă haina şi-şi scoase de la brâu toate armele, afară de pumnal. Zvârli apoi pe umăr blana şi se făcu nevăzut printre copaci.

Ne aşezarăm în jurul focului şi ramaserăm tăcuţi. Se scurse cel puţin o jumătate de oră fără să auzim cel mai uşor zgomot. Hagerstony începu să se frământe, neliniştit.

E grozavă aşteptarea asta.

— Mai bine mergeam şi noi cu el, şopti dânsul, în cele din urmă. Poate că preoţii l-au şi răpus pe Pongo. O singură înţepătură cu otrava aia a uitării şi cât e el de uriaş devine un copil în mâinile lor.

Ramaserăm pe gânduri, privind ţintă la foc. Deodată tresărirăm speriaţi şi Hagerstony zvârli repede un braţ cu vreascuri în foc şi îndată izbucni o flacără vie.

Jos spre fluviu câteva glasuri strigară speriate – câteva clipe domni tăcere, apoi văzduhul fu cutremurat de răcnetul de atac al lui Pongo.

— Răcnetul acela care îţi îngheţa sângele în vine. După el urmă un urlet de spaimă scos din mai multe piepturi – apoi se făcu tăcere.

— Drace! exclamă lordul, aruncând încă o mâna de vreascuri în foc.

— Asta n-a fost glumă. Pongo să fie?

— Da, râse Marian, e strigătul lui de atac. L-am mai auzit numai de vreo două, trei ori, când nu ne cunoşteam încă prea bine. În ultimul timp a renunţat la el.

— Ei, acum cred şi eu că preoţii o vor lua la fugă, mormăi lordul. Or fi gândind că a venit „diavolul” să-i ia. Nu cred să se mai întoarcă! A, uite că vine prietenul nostru, se întrerupse el.

Pongo se apropie încetişor de foc. Era ud leoarcă, ceea ce însemna că înotase printre trestii până la sampanurile preoţilor. Râdea mulţumit, se ghemui lângă foc şi zise doar atât:

— Duşman plecat.

— Asta am auzit şi noi, dragă Pongo, striga lordul, cu însufleţire.

— Dar cum ai făcut treaba?

— Pongo îmbrăcat cu blană, înoată fluviu prin trestie. Şase barcă acolo, plin duşman. Pongo răstoarnă una barcă, apoi strigă şi răstoarnă alta. Toţi duşman ţipă, fuge repede.

— Drace, aşa ceva numai tu puteai să faci! Mai că nu-ţi vine să

crezi. Ce s-a întâmplat cu preoţii care au căzut în apă?

Uriaşul dădu din umeri:

— Pongo nu ştie. Toţi plecat repede de pe fluviu.

— De sigur, am fost târâţi de curent şi au devenit o pradă a crocodililor, zise lordul.

— Mai bine aşa decât să ne fi prins ei pe noi aici.

Fără voie vorbisem ceva mai tare şi deodată îi văzurăm pe soţii Valentini ivindu-se lângă foc.

— Ce s-a întâmplat domnilor? întrebă doamna Ellen. E ceva nou? O, Dumnezeule, ce e asta.

Zărise hoitul ursului.

— A fost o vizită cam nedorită, de care lordul şi Pongo s-au priceput să ne scape. Afară de asta, Pongo i-a alungat cu atâta măiestrie pe prietenii noştri, preoţii focului, care stăteau la pândă pe fluviu, încât sunt sigur că de acum încolo vom avea linişte din partea lor.

— Nu prea pricep ce vreţi să spuneţi, îngăimă tânăra femeie. Istorisiţi-mi mai pe larg, vă rog!

Când Marian sfârşi cu povestirea sa, doamna Ellen se apropie de Pongo şi-i puse mâna pe umărul gol.

— Pongo, eşti un om bun şi viteaz, zise ea. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Izbucnirăm cu toţii în râs, căci Pongo făcu o mutră atât de caraghioasă de parcă i-ar fi spus cine ştie ce cuvinte de dojană.

*

Când se lumină de ziuă grăsunul John ne şi pregătise ceaiul – apa o adusese de cu noapte de la fluviu – şi la invitaţia aproape poruncitoare a lordului trebuirăm să ne împrospătăm forţele cu un dejun întăritor; apoi, bine dispuşi, pornirăm la drum, căci acum nu mai aveam să ne temem de nici o primejdie – afară, poate, de vreun animai al junglei.

Bietul Valentini trebui să păşească alături de noi în veştmântul galben, cu turban de aceeaşi culoare, fără să bănuim că acest veştmânt va însemna salvarea noastră. Pongo primise, se vede, ordin de la lord să aibă grijă de doamna Ellen, căci uriaşul mergea încet de tot, împotriva obiceiului său.

La amiază făcurăm popas, îmbucarăm ceva, pe urmă convoiul se puse iar în mişcare.

După o jumătate oră auzirăm un sunet ciudat, care străbătu pădurea. Pongo ridică mâna şi imediat de oprirăm.

— Drace, ce-o fi asta? şopti lordul. De siguri că sforăie vreun uriaş.

Pongo râse mulţumit şi răspunse:

— Monuhu.

Un rinocer, aşa dar, căci prietenul nostru se folosea încă de denumirile africane pentru fiare.

Pongo duse degetul la buze, în semn că trebuia să fim cu mare băgare de seamă. Apoi pornirăm încet iar la drum. Dar sforăitul se auzea tot mai tare… Deodată se ivi la dreapta un luminiş; şi acolo, la vreo douăzeci de metri stătea dihanie, sprijinită pe jumătate de un copac uriaş – şi dormea.

Deodată observarăm că lordul se făcuse nevăzut.

Dădui semnalul de oprire. Tocmai pe când ne sfătuiam, îl văzurăm că se iveşte iar pe potecă şi aleargă spre noi. Pe faţa lui brăzdată de cute se citea o mare bucurie:

— Am trezit dihania, i-am aruncat o cracă pe cap, strigă el. Când a sărit în sus am fotografiat-o. O fotografie ca asta nare încă nimeni.

— Drace! făcu Marian, uluit. Dar ce-a spus rinocerul de treaba asta?

— A vrut s-o ia pe potecă, în urma dumneavoastră. Atunci am sărit din ascunzătoare şi i-am fluturat casca mea colonială pe sub nas. Urmarea a fost c-a făcut stânga împrejur şi a dat buzna în cealaltă direcţie. Dacă vor mai veni preoţi acum, vor avea o surpriză foarte plăcută.

Ne zâmbi mulţumit şi adăogă:

— Cred că acum ne putem vedea iar de drum.

Îi urmarăm sfatul. Pupă un ceas de mers, pădurea se sfârşi şi în faţa noastră se ivi un şes întins, acoperit cu plantaţii de orez.

— Asta e foarte neplăcut – zise Hagerstony – pe aici nu trebuie să mergem peste zi. Aşadar, se impune să facem popas la marginea pădurii şi să străbatem câmpia în timpul nopţii. Colo în fund pare să fie iar o pădure, unde trebuie s-ajungem în zori.

— Socot şi eu că aşa e bine, zise Marian. Nu trebuie să punem în joc tocmai la urmă, succesul întreprinderii noastre. După ce vom fi trecut şesul acesta şi pădurea de colo, ne vom putea arăta, căci atât de departe nu cred să se întindă puterea preoţilor focului. Să mergem acum de-a lungul marginii pădurii şi să ne căutăm un loc unde să poposim. Afară de asta trebuie să examinăm cu atenţiune şesul, pentru ca să putem găsi pe întuneric drumul cel mai bun. Cred… tăcere!

În apropiere trosnise o creangă. Traserăm repede pistoalele şi în clipa următoare… în faţa noastră stătea un siamez înalt pe al cărui chip se cunoştea bine că în vinele sale curge sânge indian.

După îmbrăcămintea lui bogată ne dădurăm seama imediat că aveam de a face cu un om mai de seamă, poate mai marele vreunui sat. Zărindu-ne, duse mâna la brâu, din care ieşea la iveală mânerul minunat al unui cuţit, dar pistoalele noastre părură să-l cuminţească pe dată, căci îşi trase mâna înapoi. Privirea lui căzu apoi asupra lui Valentini şi imediat se lăsă la pământ, mormăind câteva cuvinte neînţelese.

Ramaserăm înmărmuriţi, iar Valentini, căruia îi se făcea această cinste, făcu o mutră de parcă ar fi văzut cine ştie ce. Hoddge îşi dădu însă îndată seamă cum stau lucrurile. Strigă siamezului câteva cuvinte poruncitoare şi imediat acesta se ridică. Căpitanul urmă să vorbească cu el, în vreme ce siamezul se tot ploconea mereu. Făcu apoi un gest de invitaţie cu mâna ca să-l urmăm şi porni pe marginea pădurii, apucând înapoi pe drumul pe care venisem.

Hoddge merse ceva mai încet, până ce siamezul ne-o luase puţin mai înainte, apoi şopti:

— D-ta trebuie să fi fost un personaj însemnat în Templul focului, domnule de Valentini. Căpetenia satului s-a interesat de poruncile d-tale şi eu i-am răspuns imediat că ai făcut jurământul tăcerii. Trebuie să ne ajute – aşa cere legea lor – şi vom primi acum trei elefanţi care ne vor duce la graniţa din Burma. Apoi, mylord, animalele ne vor aduce îndărăt aici. Ce mai spui acum?

— Că eşti un băiat de treabă, dragă Hoddge, răspunse Hagerstony, vesel. Şi nare nici o bănuială?

— Nu. Noi suntem numai însoţitorii înaltului preot, astfel că îi este tot una ce facem. Aşadar, acum să ne luăm nişte mutre mândre, nepăsătoare! Fireşte că domnul de Valentini va călări singur pe primul elefant.

— Aşa cere rangul lui. Noi ne vom împărţi pe ceilalţi doi. Încăpem bine câte patru într-un coş dintr-acela. Acum să ne grăbim!

Îl ajunserăm curând pe siamez. Negreşit că Valentini trebuia s-o ia înainte şi după o jumătate de oră ajunserăm într-un sat mărişor şi curat. Căpetenia scoase un strigăt ascuţit şi drept urmare; dădură buzna locuitorii din toate casele şi se închinară cu respect când îl zăriră pe Valentini.

„Primarul” ţinu o cuvântare lungă, dădu apoi o poruncă şi imediat fură aduşi trei elefanţi mari. Când luarăm loc în coşuri, răsuflarăm uşuraţi, iar când pahidermii uriaşi se puseră în mişcare, pornind în goană pe câmpie, ne zâmbirăm unul altuia şi ne strânserăm mâinile. Eram salvaţi.

După trei zile ajunserăm! La hotarul Burmei engleze. Acum avurăm prilejul să ne încredinţăm de câtă putere şi vază se bucură lordul în patria lui. Elefanţii siamezi rămaseră de cealaltă parte a hotarului, ca să ne aştepte pe noi, care pornirăm acum în maşini luxoase spre portul Tavoy. Mai rămăserăm încă o jumătate de zi cu soţii Valentini, pe urmă ei îşi luară un înduioşător rămas bun de la noi şi se îmbarcară pe un vapor care avea să-i ducă la Singapore, de unde erau.

Lordul privi lung după vaporul care se îndepărta, apoi zise:

— Cred ca le-a venit greu despărţirea. Au trăit şi ei alături de d-voastră aventuri, cum numai puţinilor muritori le-a fost dat să întâmpine. Nădăjduiesc însă că au mai rămas destule şi pentru noi. Acum să mergem să mâncăm ca lumea în „Hotelul mării" căci cine ştie când vom mai mânca la o masă cu tacâmuri şi farfurii de preţ. Apoi vom pune la cale afacerile noastre diseară pornim. Automobilele le-am comandat de pe acum. Haidem!

După masă, lordul „puse la cale afacerile". Adică ne dădu fiecăruia câte un cec de o mie de lire sterline.

— Aşa, domnilor, s-a făcut şi asta – zise el. Se poate întâmpla să nu scap cu viaţă din aventura care ne aşteaptă, astfel că trebuie să primiţi plata înainte. Vă rog, să nu mai vorbim de asta. Uite, domnule Farrow şi cecul pentru Pongo. Trebuie să mărturisesc ca credinciosul d-voastră servitor îmi place din ce în ce mai mult.

După o jumătate de ceas Tavoy era în urma noastră şi goneam pe şoseaua luminată de lună.

IV.
DIN NOU LA TEMPLUL FOCULUI.

TREBUIE SA MĂRTURISESC că nu mi-am putut înăbuşi un simţământ de uşoară îngrijorare când coborârăm din automobile şi trecurăm înapoi hotarul Siamului.

Pornirăm din nou în goană peste câmpurile de orez şi prin pădurile încâlcite, până când ajunserăm în ziua treia în satul a cărui căpetenie ne pusese la dispoziţie elefanţii de călărie. Avurăm însă cea dintâi dezamăgire, căci siamezul nostru se arătă deodată foarte prevăzător, ba chiar bănuitor.

— Drace! făcu lordul, când văzu privirea întunecată a Siamezului – ce Dumnezeu s-o fi întâmplat? Şi ia te uită la locuitorii satului cum stau în pragurile colibelor şi ne măsoară de parcă ar vrea să ne ducă la tăiere! Hm... Tare mă tem că de abia

acum încep adevăratele aventuri.

Ne dădurăm jos din coşurile de pe spinările elefanţilor şi ne apropiarăm de „primar”. El nu făcu nici un pas spre noi, nu înclină nici capul ca să salute, ci se adresă îndată lui Hoddge cu glas aspru, tăios.

În faţa primejdiei pe care o bănuiam cu toţii, căpitanul îşi redobândise pe dată prezenţa de spirit. Nu-l lăsă pe siamez să sfârşească ce avea de supus, ci îl întrerupse pe un ton şi mai aspru. Şi cu cât devenea el mai băţos cu atât se muia căpetenia, iar locuitorii făcură mutre speriate.

Când Hoddge îşi sfârşi cuvântarea care ne făcuse impresia unui rechizitoriu de procuror, siamezul se înclină până la pământ şi răspunse foarte smerit. Căpitanul se întoarse sore noi şi ne zise:

— Urmaţi-mă!

Când furăm departe, Hoddge zise râzând:

— Era cât p-aci s-o păţim! În lipsa noastră au fost preoţii focului aici şi s-au interesat de noi.

— Drace! exclamă lordul, cum îi era obiceiul. Atunci să ştii că au dat de barca noastră şi au să ne pândească din umbră.

— Ba nu, căci am avut mare noroc. Preoţii au ocolit pădurea, deoarece spaima pe care le-a vârât-o Pongo în suflet nu le-a pierit încă. Şi „primarul” acesta de treabă n-a vrut şi recunoască cum că ne-a ajutat la fugă – şi a tăcut.

A fost foarte mirat când ne-a văzut înapoindu-ne şi imputările mele l-au încredinţat că preoţii căutau alţi fugari. Aşa dar, acum avem cel puţin siguranţa că preoţii ne vor căuta în altă parte. Sau, ceea ce cred aproape sigur, vor fi renunţat la urmărire, căci a trecut mult timp de fuga noastră.

— Minunat, minunat! exclamă lordul. Hoddge, ai făcut treaba cum nici nu se poate mai bine. Aha, aici e poteca pe care trebuie să mergem. Sunt curios să văd daca rinocerul mai doarme în luminiş.

Dar acesta era pustiu. Merserăm nestânjeniţi prin pădure, până ce ajunserăm spre seară în rariştea unde lordul şi Pongo răpuseseră ursul. Poposirăm aici ca să îmbucăm ceva şi să ţinem sfat de război.

Planul meu e următorul, începu Hagerstony. Ne ducem cu barca până la insula pe care se află templul şi debarcăm pe mal la braţul fluviului unde crocodilii sunt hrăniţi de preoţi. După cum mi-aţi povestit d-voastră, de acolo duce drumul cel mai bun la templu. Noi coborâm, iar Jim şi John trec cu barca pe celălalt ţărm şi o priponesc acolo.

Luăm apoi elefantul, îl punem să înoate dincolo; după aceea vom fi siliţi să ne despărţim. Căpitanul Hoddge va trebui să fie neapărat călăuza elefantului. Fireşte că şi eu aş vrea să fiu cu el, dar tot atât de trebuincios e ca oameni hotărâţi să ducă barca la Pakriam. Aşadar, să tragem la sorţii. Acela din d-voastră, adică dintre Farrow, Bertram şi Pongo, care va trage firul de iarbă cel mai lung, rămâne cu elefantul. Ceilalţi doi vor trebui să meargă cu barca. Ne-am înţeles?

Încuviinţarăm fără nici o şovăială. Hagerstony smulse trei fire de iarbă, traserăm şi... sorţi hotărâră ca eu să însoţesc elefantul. Râsei şi zisei cam cu ironie:

— Planul d-tale e foarte simplu, mylord, numai că nu-mi dau seamă încă în ce fel vrei sa scoţi elefantul din templu.

— Eu şi prietenul d-tale ştim, răspunse lordul. Îngăduiţi-ne să vă facem o mică surpriză. Dar staţi, trebuie neapărat să vânăm unul sau doi cerbi şi să-l luăm cu noi. Avem nevoie de ei pentru crocodili.

— A! Vrei să îndepărtezi reptilele când elefantul va străbate braţul fluviului?

— Da, aşa trebuie să facem. Pongo vrei tu să mergi la vânătoare? N-avem voie să împuşcăm şi suliţa n-am învăţat încă s-o mânuiesc.

Pongo se ridică, râse şi examină cu atenţiune potecile care porneau în toate direcţiile din luminiş – apoi se făcu nevăzut.

— Aşa – făcu lordul – acum mergem spre fluviu în jos să vedem ce e cu barca.

Porniram pe poteca îngustă care ducea la desişul de trestii şi când ajunserăm acolo găsirăm barca în bună regulă. În vreme ce Jim şi John puseră bine sacii cu merinde pe care lordul le cumpărase în Tavoy, eu cu Marian ne înapoiarăm în luminiş, ca să ajutăm lui Pongo să ducă vânatul.

Aşteptarăm vreo douăzeci de minute până se ivi uriaşul cu un cerb; în vremea asta încercai, zadarnic însă, să aflu de la Marian în ce fel aveau de gând să răpească elefantul alb.

Pongo ne încredinţă că se va înapoia curând cu al doilea cerb şi ne sfătui să rămânem liniştiţi în barcă. Îi luarăm povara şi o duserăm spre fluviu. Aşteptarăm încă vreo douăzeci de minute şi-l văzurăm venind cu al doilea cerb. Tocmai când ne urca el în barcă se făcu întuneric. Era vremea sa pornim.

Traserăm încetişor barca afara şi curentul o lua îndată în primire, târând-o spre sud, unde se afla insula cu misteriosul Templu al focului.

După trei ceasuri de călătorie pe apă zărirăm lumina slabă pe care focul din turnul templului o împrăştia în jur.

— Opreşte motorul! şopti Marian. Pregătiţi vâslele!

Fireşte că în barcă erau lopeţi pentru cazul vreunei pane de motor. Aşezarăm două perechi în găurile lor şi Pongo, Jim, John şi eu luarăm alta o lopată: Trecurăm curând de insulă, apoi se ivi braţul fluviului care cotea la stânga şi imediat Marian suci cârma.

— Înainte!

Furăm nevoiţi să vâslim cu putere ca să ne împotrivim curentului, chiar dacă acesta nu era atât de repede ca pe fluviul principal. Pe de altă parte trebuia să fim cu băgare de seamă ca să nu facem zgomot.

În cele din urmă ajunserăm la poteca îngustă care ducea la zidul templului pe unde pătrunsesem înăuntru când cu prima noastră vizită. Ştiam că pe această potecă stătea mereu o sentinelă şi abia oprirăm, că Pongo se şi făcu nevăzut în întunerec. Pe când Jim şi John ţineau barca, noi coborârăm şi urmarăm poteca îngustă. Marian, care mergea înainte, se opri odată brusc şi împinse în tufiş, un obiect greu. Ştiam că era sentinela pe care Pongo o înlăturase fără să facă zgomot.

Când ajunserăm în luminişul cel mic, în fundul căruia se ridica zidul templului, dădurăm peste uriaşul negru, care stătea în umbra unei tufe.

— Oh, Massers, zgomot mult, şopti el.

— Da, asta era neplăcut Ne aşteptasem ca preoţii focului să se fi dus la culcare, când colo curtea templului era viu luminată şi cântece amestecate cu lovituri de gong ajungeau până la noi.

— Proastă afacere! şopti Marian. Trebuie s-aşteptăm, n-avem încotro.

— Nu, domnule Farrow, răspunse lordul, iritat trebuie să văd eu ce e. Hai să ne urcăm pe zid!

— Stai! zise Marian, cu asprime. D-ta nu bănuieşti ce primejdios e elefantul. Pongo, caută buruiana aia, nu trebuie să ne miroase!

— Aici, Massers, răspunse uriaşul. Pongo căutat dinainte buruiana.

— Minunat! Domnilor, frecaţi-vă bine cu frunzele astea. Dacă elefantul alb ne miroase, toată întreprinderea noastră cade în baltă.

Ne frecarăm repede faţa, mâinile şi îmbrăcămintea cu frunzele acelea mirositoare, apoi Marian zise:

— Acum trebuie să străbatem în grabă luminişul la umbra

zidului, căci în fiecare clipă o sentinelă poate coti pe după colţul din stânga al zidului. Câte unul, de la dreapta începând, aşa cum stăm acum. Pongo, dă-i drumul!

Din câteva sărituri uriaşul străbătu rariştea şi dispăru în umbra ce o făcea zidul. Unul după altul îi urmarăm pilda şi pentru moment ne puteam socoti în siguranţă.

— Acum înainte! comandă Marian. Trebuie s-o luăm de-a lungul zidului, unde e o potecă îngustă care duce de aici. Puţin înainte de capătul ei, într-un luminiş mai mare, spre care duce poarta din zid, se află un copac care îşi întinde ramurile deasupra zidului. În acest copac trebuie să ne căţărăm, înainte!

Sub conducerea lui, ne strecurarăm de-a lungul zidului şi ajunserăm dedesubtul copacului.

Marian se opri şi zise:

— Pongo, urcă tu întâi! Se poate întâmpla ca vreo sentinelă să fie ascunsă în frunziş.

Uriaşul se căţără ca o pisică şi dispăru printre crengi. După câteva minute şopti în jos de pe zid:

— Massers poate vine, totul bine.

Îi ajutarăm lordului sa urce, apoi ne căţărarăm şi noi pe ieşiturile zidului şi sărirăm în copac. Sub acoperământul de frunze eram la adăpost şi puteam cuprinde cu privirea toată curtea templului.

Tocmai se desfăşura o nouă procesiune a preoţilor. Era acolo şi marele preot care deschidea chiar cortegiul, dar glonţul meu trebuie să-l fi rănit serios atunci când trăsesem în el, căci stătea cocoţat în spinarea uriaşului elefant alb pe care era aşezat un fel de tron din bambus. Când lordul zări pahidermul, nu-şi mai putu reţine entuziasmul.

— Asta întrece toate aşteptările mele! Şopti el mai mult bâlbâind. E într-adevăr un animal extraordinar!

Cortegiul trecea acum dedesubtul copacului la care ne aflam şi fără voie ne lipirăm mal mult de trunchi. Oh! Să ne fi descoperit fanaticii focului.

Lordul părea să-şi spună şi el acelaşi lucru, căci atunci când convoiul preoţilor îmbrăcaţi în galben trecuse de copac şi se apropia de poarta mare a templului, bombăni:

— E mai primejdios decât credeam. În fanatismul lor indivizii aceştia merg la moarte fără cea mai mica şovăire.

— Aşa e – şopti Marian – dar nu e atât fanatismul religios cât voinţa hotărâtă să-şi păstreze neapărat puterea. De aceea sunt siliţi – ei, atât de darnici când e vorba să omoare pe alţii – să arate

că nu se tem de loc de moarte. Altminteri puterea lor s-ar duce pe copcă.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Şi afară de asta vor fi având ei pedepse atât de aspre pentru acela care se arată laş, încât se aruncă mai curând în braţele morţii decât să se expună pedepsei. Eu unul, drept să vă spun, n-aş vrea să cad în mâinile for. N-aş fi crezut vreodată ca indivizii aceştia să fie atât de primejdioşi.

— Nu cumva vrei să dai înapoi? întrebă Marian.

— N-ar putea zice nimeni despre mine că am dat vreodată înapoi când mi-am pus ceva în gând. Dimpotrivă, acum mă bucur că e mai primejdioasă întreprinderea decât credeam.

Când cortegiul se opri, Marian zise:

— Iată că-l iau jos pe marele preot şi-l duc în templu. Acum trebuie să băgăm de seamă unde lasă elefantul.

— Minunat! şopti lordul. Nici nu se sinchisesc de el şi nici tronul nu l-au luat de pe elefant. Dar, Farrow, cum îl scoatem pe ăsta de acolo? Nu cumva ai, întâmplător, cheia de la poarta din dreapta?

— Nu. Dar Hoddge trebuie să poruncească elefantului să iasă. Nu cred ca poarta să fie încuiată. Vom putea trage zăvorul şi o deschidem.

— Ce, să poruncesc ceva monstrului? întrebă Hoddge, mirat.

— Da, pentru că d-ta cunoşti limba preoţilor. Animalul va asculta de sigur auzind un grai cunoscut, altfel nu e chip. Ă! Uite că au dispărut cei din urma preoţi. Şi elefantul se apropie. Acum putem îndrăzni. Foarte bine, preoţii cântă şi suflă din trompete, să sperăm că nu vor auzi scârţiitul porţii. Pongo, tu trebuie să iei pe seama ta santinela, vezi sa nu scoată vreun ţipăt. Aşa. Eu mă pregătesc.

Mă ghemuii în spatele lui Marian pe creanga alăturată şi văzui că scoase de la brâu un tub. Dar de abia după ce mai scoase şi o cutioară, îmi dădui seama deodată care era planul lui îndrăzneţ.

— Mariane, asta e otrava uitării, pe care ţi-a dat-o „sfântul fluviului”! exclamai eu.

— Fireşte, răspunse prietenul meu – şi voi sufla elefantului două săgeţi în trompă. Va asculta atunci de acela care-l va striga mai întâi, în cazul de faţă de Hoddge.

— Minunat! zise căpitanul. Ideea asta nu mi-ar fi trăsnit prin cap.

— Şi eu am ghicit-o îndată, chicoti lordul, atenţiune, Farrow, pare să ne fi auzit!

Uriaşul alb ridică trompa încolăcită şi veni spre copac. Dar Marian şi vârâse prima săgeată în ţeava de suflat, ţinti scurt şi

îndată auzii şuieratul el caracteristic.

Elefantul rămase liniştit, ţinea mereu trompa în sus, dar păru să fi uitat ce anume vroise, apoi după puţin timp porni şi a doua săgeată din ţeavă.

— Repede, Hoddge, strigă-l! porunci Marian. Să vie sub copac! Pongo, deschide poarta, dar fii cu băgare de seamă! Ai văzut sentinela?

— Da, Masser, sentinela e aici, nu bănuieşte nimic, mormăi Uriaşul.

Într-adevăr, în vreme ce Marian trăsese cu săgeţile în elefant, el doborâse sentinela pe nesimţite. Acum se lăsă în jos de-a lungul zidului şi alergă spre poarta cea mare.

Hoddge strigă elefantul şi acesta veni încet spre copac.

— Repede pe tron! porunci Marian. Hoddge, d-ta trebuie să te aşezi pe grumaz. Să ne ducă la apă!

Foarte neplăcută era clipa când ne lăsarăm în jos din copac, pe lectica din spatele monstrului alb. Dacă otrava n-ar avea efectul aşteptat? Ne întrebam cu spaimă.

Pahidermul uriaş stătea blând ca o oaie şi după ce ne aşezarăm, se şi auzi scârţâitul porţii. Hoddge strigă un cuvânt animalului şi imediat acesta păşi prin poarta deschisă. Pongo se săltă repede lângă noi şi căpitanul îndrumă elefantul în lungul zidului, prin luminiş şi de acolo în jos pe poteca ce ducea la braţul fluviului.

— Aşa, domnule Farrow şi Pongo, repede în barcă, şopti lordul. Ne întâlnim pe yachtul meu. Ne aşteptaţi sau vă aşteptăm. „Lady Jane” se numeşte yachtul. Stai, Farrow, dă-mi mai bine mie săgeţile otrăvite. Se prea poate ca efectul să nu ţie mult când e vorba de elefant.

— Poftim, mylord, dar fii cu ochii în patru! Dacă te zgârii te-ai dus şi d-ta pe copcă.

— Atunci dă-mi şi contraotrava. Aşa, mulţumesc. Drum bun! După treizeci de metri aruncaţi cerbii în apă.

— Se va face! Bagă de seama cum umbli cu săgeţile! Să ne vedem sănătoşi!

Marian şi Pongo săriră jos şi se urcară în barcă; Dispărură repede ca nişte umbre, iar după puţin timp auzirăm cele două trupuri ale cerbilor plescăind în apă. Nu dură mult şi crocodilii dădură iama.

Lordul aşteptă liniştit câteva minute, până se încredinţă că nu mai era înaintea nici o târâtoare, apoi strigă: „înainte” şi la un îndemn al căpitanului, monstrul se lăsă binişor în apă.

Străbătu repede braţul fluviului puse piciorul pe ţărmul celălalt şi se săltă sus. Furăm nevoiţi sa ne ţinem bine când făcu mişcarea asta şi mă simţi mulţumit când avurăm pământul sub picioare. Nu prea era plăcut să te ştii în apă, în vecinătatea crocodililor inguinali.

Debarcasem exact pe poteca ce ducea spre sud, la coliba „Sfântului fluviului”.

Cu viteza pe care o au de obicei elefanţii puteam socoti să ajungem la Bangkok încă înainte de a se lumina de ziuă. Fireşte că trebuia să ocolim oraşul, dar până la amiază tot vom ajunge pe bordul „Lady-ei Jane”.

După ce înaintarăm vreo cincizeci de metri pe potecă, auzirăm o gălăgie grozavă pe insula dinapoia noastră. Preoţii focului observaseră furtul idolului lor. La o poruncă a lordului, Hoddge îndemnă monstrul să alerge din toate puterile. Ne întinseserăm în lectică şi ne ţineam cu încordare, în vreme ce Hoddge se aplecase cât putu deasupra capului elefantului Eram astfel apăraţi de atingerea crengilor.

V.
SOCOTEALA DE ACASĂ.

LORDUL HAGERSTONY CHICOTI:

— Ei, dragă Bertram, la asta cred că nu te-ai aşteptat Şi ştii d-ta cum îl voi încărca pe elefant fără să bată la ochi? Aproape de Pakram va trebui să se rostogolească în nămol, ca să-şi piardă culoarea lui albă, altminteri Siamezii nu-l vor lăsa să iasă din ţară. Fireşte că vom aştepta până s-o întuneca, la lumină artificială atrage mai puţin atenţia. Ha, ha, acum au ajuns la fluviu!

Lordul continua să chicotească. Deodată însă gălăgia de la fluviu încetă şi un glas limpede şi puternic repetă de câteva ori un cuvânt. Atunci elefantul se poticni.

— Strigă d-ta mai tare ca ăla! Răcni lordul. Altminteri se înapoiază cu noi.

Hoddge răcni furios la elefant, dar monstrul alb părea că nici nu-i aude. Şi când o chemare puternică se auzi mai tare întrecând chiar strigătul căpitanului! El se opri şi întoarse capul îndărăt.

Începurăm şi noi să strigăm cât ne ţinea gura acelaşi cuvânt pe care-l rostise Hoddge, nădăjduind să acoperim astfel glasul celuilalt. Elefantul alb începu acum să se răsucească încet în loc.

Hoddge se porni pe înjurături, dar lordul salvă situaţia. Îşi schimbă deodată glasul în aşa fel încât deveni limpede şi puternic

ca acela care se auzea îndărătul nostru. Şi strigă elefantului în ureche cuvântul de îndemn. Uriaşul întoarse greoi iar capul şi se puse încet în mişcare. Lordul striga mereu acoperi astfel chemarea preotului, care izbutise sa paralizeze chiar efectul otrăvii grozave.

Pahidermul alerga tot mai repede, pe măsură ce slăbeau strigătele dindărătul lui: şi când ajunserăm în sfârşit în luminişul unde preoţii focului obişnuiau să prindă în gropi animalele, hărăzite crocodililor – în urma noastră domnea tăcere.

— Drace! gâfâi lordul acum am răguşit în lege. Asta a fost ajutor venit în ultima clipă, altminteri ar fi trebuit să sărim jos şi să ne punem la adăpost. Acum să pornim înainte. Unde duce poteca ce trece pe la coliba „Sfântului”?

— Nu există o potecă, Pongo ne-a croit un drumeag foarte îngust. Nu cred să putem trece elefantul. Dar ia te uită, monstrul pare să cunoască singur drumul.

Într-adevăr, preţioasa noastră pradă străbătuse luminişul fără să se oprească, cotise la stânga ocolind o tufă mare, apoi apucă iar pe drumul dinainte şi ajunserăm pe o potecă destul de largă, care avea direcţia spre Bangkok.

— Minunat! făcu lordul. Acum am câştigat partida. Pare să cunoască bine drumul spre Bangkok.

— Da – încuviinţai eu şi în luminiş a ocolit cu grijă capcană de prins animale. Poate că apucăm să trecem pe lângă oraş încă înainte de a se face ziuă. Aşa nu e exclus să ajungem la yacht odată cu barca.

— Să nu ne pripim cu iluziile. În orice caz sunt foarte mulţumit pentru moment. Totuşi, mă cam nelinişteşte faptul că a ascultat de chemarea preotului. Ce-ar fi să-i mâi trag o săgeată în trompă?

— Eu unul n-aş face, căci aleargă de bine.

— Bine zici. Ei, dragă Hoddge, ia pune-l s-a alerge mai repejor.

Căpitanul vorbi ceva pahidermului şi acesta îşi iuţi îndată paşii. După două ceasuri ieşirăm brusc din pădure, dădurăm de o câmpie şi văzurăm pe dreapta templele înalte din Bangkok înălţându-şi vârfurile spre cerul înstelat.

— Minunat! Se bucură lordul. Acum sunt sigur ca vom trece de oraş încă înainte de a se face ziuă. Hoddge, d-ta care ai trăit mult acolo, nu cumva cunoşti o pădure între Bangkok şi Pakram, în care să ne putem ascunde peste zi?

— Cum să nu. Ştiu, mylord! răspunse Hoddge după câteva clipe. Chiar cu puţin înainte de Pakram e o pădure deasă de palmieri în care nici un om nu ne-ar putea descoperi. Am

străbătut-o odată, căci mi s-a spus că s-ar afla acolo ruinele unui templu vechi. Sunt şi bălţi de nămol, în care elefantul nostru se va putea bălăci în voie.

— Şi ajungem la păduricea cu pricina înainte de a se lumina de ziuă?

— Cu viteza cu care merge acum pahidermul suntem acolo într-un ceas şi jumătate.

— Tocmai când răsare soarele. Ha,ha, ce au să se mai bucure ăia de la Grădina zoologică din Londra când le-oi aduce ploconul ăsta! Numai de nu s-ar ivi niscai conflicte diplomatice cu Siamul. Ei, voi susţine şi eu că l-am prins în Burma.

— Ce mare treabă să fi trecut el graniţa, aşa, de cheful lui!

— Când o ajunge la Londra, nici o putere de pe pământ nu-l va putea aduce îndărăt, zise căpitanul.

— Şi eu eram încredinţat de asta. Dar ca să le mai stric cheful, zisei:

— Hm… să nădăjduim că ajungi cu el acolo, mylord. Deocamdată ne mai aflăm în Siam.

— Nu mai cobi! râse el, oarecum necăjit. Acum cu adevărat că nu mal avem de ce ne teme.

— Bertram are dreptate – îşi dădu şi căpitanul cu părerea. Mai întâi să-l vedem pe domnul elefant pe bordul „Lady-ei Jane” şi pe urmă s-a stăm de vorbă.

Un scârţâit puternic, care răsună în faţa noastră ne făcu repede să amuţim. Era un car mare cu boi, care îşi urma drumul. Când trecurăm de ei, omul cu carul, speriat, începu să vorbească singur. O rugăciune – după cum ne lămuri Hoddge.

Întâlnirea asta era neplăcută, dar mai aveam să întâlnim un şir întreg de care din astea. Nu ne-am gândit că circulaţia principală în Siam se îndeplineşte în timpul nopţii, cel puţin pe şoselele bine întreţinute. Şi tocmai spre portul Pakram se transportau multe mărfuri.

După ce trecurăm de o altă caravană, Hoddge apucă de pe şosea pe un drum lăturalnic şi tocmai când răsări soarele, animalul nostru intră sub cei dintâi copaci al păduricii în care vroiam să ne adăpostim peste zi.

— Slavă Domnului! exclamă lordul. Ce mai vâlvă s-ar fi stârnit dacă toţi cărăuşii aceia ne-ar fi văzut în timpul zilei! Aşa cel puţin n-au putut recunoaşte că suntem europeni, căci mulţi siamezi poartă îmbrăcăminte la fel cu a noastră. Acum să mergem la „băile de nămol”, dragă Hoddge. Culoarea albă ne poate strica deocamdată socotelile.

Hoddge îndrumă elefantul pe o potecă îngustă şi întortocheată. Era şi vremea ca prizonierul nostru să-şi schimbe culoarea pentru câtva timp, căci chiar aici în pădurice ar fi putut fi oameni sau să vie mai târziu.

Ajunserăm într-un luminiş mic în mijlocul căruia se afla un copac uriaş, ale cărui ramuri începeau la vreo trei metri de la pământ. În jurul trunchiului se aflau tufe ciudate cu flori roşii, de culoarea focului.

Hoddge purtă elefantul în jurul copacului, dar, niciodată monstrul alb se opri, întinse trompa spre tufele acelea şi alergă spre ele. Rupse cu lăcomie crenguţele cu flori roşii şi le înghiţi.

— Fireşte că trebuie să şi mănânce – zise lordul – numai că ar fi putut s-aştepte până după baie. Acum pierdem un timp preţios.

Uriaşul se vâra tot mai aproape de trunchiul puternic şi băgarăm de seamă că devenea din ce în ce mai agitat. Juca neliniştit de pe un picior pe altul, ridica adesea trompa ca să tragă aer în piept, apoi smulgea cu lăcomie alte crenguţe.

— Nu l-ai putea trage puţin înapoi, dragă Hoddge? zise lordul. Altminteri ne lovim de crengi.

Dar în aceeaşi clipă monstrul făcu câţiva paşi înainte, ca să ajungă la o tufă mai mare ca celelalte, apoi făcu o întorsătură şi în momentul următor ne trezirăm atârnaţi de o cracă trainică, pe care ne săltase elefantul nostru.

— Admirabil! râse lordul, în vreme ce noi ne căţăram din greu pe cracă.

— Ia cheamă-l acum îndărăt pe ocrotitul d-tale. Domnule Hoddge!

Căpitanul urmă sfatul, dar elefantul alb ne privi scurt, aproape ameninţător, urmând să smulgă mănunchiuri de flori din tufă.

— Staţi că ştiu eu ce el, exclamă Hagerstony, agitat Inteligentul animal simte că se petrece ceva cu el. Sunt încredinţat că florile astea roşii conţin în ele contraotrava pentru „Otrava uitării”. Ia te uită, devine din ce în ce mai neliniştit şi... oho! Ce mai privire ne-a aruncat! Socot mai nimerit să ne urcăm ceva mai sus.

Într-adevăr, elefantul alb ne aruncase o privire plină de furie din ochii săi roşietici. Atunci, fără să mai stăm pe gânduri, urmarăm pilda lui Hagerstony, care se căţărase repede cu câteva ramuri mai sus. De abia ajunserăm la vreo şase metri de la pământ, că elefantul se întoarse brusc şi cu sforăituri furioase întinse trompa în sus spre noi.

— Prea târziu, drăguţule – râse lordul – dar lasă că te lecuiesc

eu îndată.

Scoase ţeava şi una din cutiile pe care i le dăduse Marian, vârî o săgeată în ţeavă şi o duse la buze.

— Ai luat săgeata care trebuie? Întrebai eu repede, dar vârful şi zbura în clipa aceea din ţeavă şi se înfipse în trompa ameninţătoare.

Câteva momente monstrul rămase ca împietrit şi eu începui să răsuflu uşurat, dar deodată ne înfiorarăm, căci cu un răget de furie elefantul întărâtat încercă să se arunce asupra copacului ca să ne ajungă cu trompa.

— Repede altă săgeată! strigai eu lordului.

— Ba bine că nu! mormăi Hagerstony şi începu să se scotocească de zor la brâu.

Înjura de câteva ori în lege, pentru ca în cele din urmă, tocmai când elefantul făcea a doua încercare să ne ajungă, să exclame necăjit.

— Am pierdut cutia…

În cazul acesta eu aş fi de părere să dispărem în regiuni mai înalte, zise Hoddge şi începu să se caţere tot mai sus. Atâta vreme cât ne vede, nu-şi va părăsi postul.

Pilda lui era bună şi eu o urmai îndată. Lordul însă mai stătu câteva minute pe craca lui şi privi trist în jos spre elefantul înfuriat. Când urmă însă urma al treilea atac, dânsul dădu din cap resemnat şi începu şi el să se caţere. Atâta mai apucai să văd, căci după aceea dispăru în frunzişul des şi mă aşezai lângă Hoddge. Curând se ivi şi lordul, luă loc liniştit lângă noi şi din când în când dădea din cap.

— Îţi închipui, dragă George, cât eram de necăjiţi de cele întâmplate. Tocmai când ne credeam siguri de izbândă!…

Hoddge îmi şopti:

— Sigur că o să dăm îndărăt lordului cele o mie de lire.

Mugetul furios şi pufăitul elefantului se auzi acum mai departe. Mă apropiai de urechea lui Hagerstony şi-i zisei:

— Mylord, fireşte că-ţi stăm la dispoziţie dacă, vrei să mai faci odată încercarea să pui mâna pe elefantul alb. Şi deoarece sarcina noastră n-a fost îndeplinită, te rog să primeşti înapoi cecurile pe care ni le-ai dat.

Hagerstony făcu o mutră înfuriată.

— Asta nu se poate! strigă el, eu sunt datornicul dv. V-aţi vârât în cea mai mare primejdie pentru mine şi v-aţi câştigat banii cu prisosinţă. A doua oară nu vreau să mai fac încercarea, căci preoţii focului îşi vor trimite iscoadele în toată ţara. Dimpotrivă,

trebuie să părăsim cât mai repede Siamul, pentru că acum elefantul alb va răscula pe toţi oamenii pe care îi va întâlni în calea lui. Ia auzi-l cum mai sună din trompetă! Acum aleargă înapoi la templu. Şi vă rog să nu-mi mai pomeniţi de bani, căci mă supăr rău.

Şi ca să întărească spusa, bătu cu palma pe buzunarul pantalonului, ne privi apoi cu o mutră care nu se poate descrie, vârî încetişor mâna în buzunar... şi scoase cutia cu celelalte săgeţi.

— Le-am vârât înăuntru, zise el pe urmă.

Ne silirăm din răsputeri să ne păstrăm seriozitatea. Lordul îşi întoarse privirea de la noi, puse la loc în buzunar cutia şi începu să coboare din copac.

Îl urmarăm repede, iar eu pregătii Parabellumul, căci se putea ca inteligentul animal să se înapoieze. Dar când furăm jos la rădăcina copacului, nu se zărea nimeni cât cuprindea cu ochii.

— N-avem încotro, zise în cele din urmă lordul cu mâhnire, să ne înapoiem ia Pakram. Nădăjduiesc că tovarăşii noştri au şi ajuns acolo.

— Mylord, trebuie să ne iei şi pe noi – zisei eu – căci nici noi nu mal putem rămâne în Siam. Cred că vei întâmpina alături de noi aventurile cele mai nebănuite, căci eu şi cu prietenul meu Marian avem un adevărat noroc când e vorba să dăm peste aventuri extraordinare. Unde ai de gând să pleci acum, dacă nu sunt indiscret?

Mutra lui Hagerstony se mai lumină când îi vorbii de aventuri.

— E drept – zise el – dv. aţi avut parte de întâmplări pe care nici nu mi le-aş fi putut închipui. Da, fireşte că vă iau cu mine, asta a fost hotărât doar mai de mult, şi pierderea elefantului nu aduce nici o schimbare în programul nostru. Ascultaţi deci; vreau să plec direct la Penang ca să vizitez pe un prieten vechi şi fost camarad de regiment. După aceea am de gând s-o iau spre nord, ca s-ajung la Tavoy. Acolo voi debarca pentru ca să străbat Burma. Yachtul îl voi lăsa să aştepte în Calcuta.

— Cred că Marian nu are nimic împotriva acestui plan, mylord şi eu primesc cu dragă inimă propunerea.

— Dacă vă puteţi folosi şi de mine, rămân cu plăcere la dispoziţia dv., zise Hoddge.

— Mai încape vorbă, dragă căpitane! răspunse Hagerstony, cu însufleţire. S-a făcut, deci. Acum hai să ieşim în şosea!

Porniram repede şi după o jumătate de ceas văzurăm şoseaua printre copaci. Tocmai trecea un convoi mare de care şi cum îl

zări, lordul exclamă agitat:

— Domnilor, ne urcăm pe furiş în ultimul car şi ne târâm sub coviltir. Chiar dacă în telul acesta drumul durează mai mult, în schimb ajungem sigur la ţintă. Haideţi să ne adăpostim sub palmierul al doilea până va fi trecut convoiul, apoi repede după el.

Aşa şi făcurăm. N-aş mai putea spune cum ne-am trezit înăuntrul cărţii, plină cu lăzi şi unde căldura înăbuşitoare ne cocea, nu alta. Fapt e că trecurăm cu bine cele trei ceasuri de drum şi carul nostru opri la cheiul care fusese construit ca să apere Menam-ul de revărsarea apelor mării.

— Minunat! şopti lordul, care aruncase o privire repede afară. „Lady Jane" a mea stă lângă vasul de comerţ care aşteaptă să fie încărcat cu mărfurile aduse de carele acestea. Haidem repede jos şi să urcăm puntea. Când vom fi sus n-au decât să strige dumnealor cât or pofti. Acolo suntem pe teritoriu englezesc.

Sări în grabă afară, căpitanul după el şi eu rămăsei la urmă. Cărăuşii ţipară speriaţi văzând trei europeni furişându-se din carul cu boi şi alergând spre yachtul elegant şi alb ca zăpada.

Dar înainte ca cineva să ne poată opri, noi ne şi aflam pe punte. În acelaşi timp se auzi o lovitură de! Tun pe puntea vasului, dovadă că stăpânul său păşise pe bord.

Un bărbat înalt şi slăbănog, cu chipul deschis, se apropie de noi şi-l salută pe lord.

— Căpitanul meu Thackeray! îl prezentă Hagerstony. Domnii Bertram şi Hoddge.

După câteva clipe întrebă:

— Jim şi John s-au întors cu doi domni aici?

— Da, mylord, cu un domn şi un negru. Glasul lui Hagerstony deveni deodată foarte rece şi aspru.

— Dragă Thackeray, negrul acesta este un prieten personal al meu. Ţine minte asta şi spune-o şi echipajului. A! Uite-i că vin să-i salutărăm cu bucurie pe camarazi, care făcuseră drumul cu bine. Când Marian află de păţania lordului, se declară imediat gata să se înapoieze la Templul Focului, iar Pongo râse, arătându-şi dinţii albi.

Dar lordul se împotrivi cu hotărâre şi dădu comanda pentru ridicarea ancorei. După ce yachtul elegant se îndepărtă încetişor de port el zise:

Domnilor, am credinţa că voi întâmpina alături de dv. aventuri şi mai frumoase ca cele de până acum şi vă rog din inimă să fiţi oaspeţii mei până vă veţi plictisi. Nădăjduiesc ca până atunci se va scurge încă multă vreme.»

Sfârşitul volumului: **FURTUL ZEULUI.**

În numărul următor:

In Numărul următor:

COMOARA BUNICULUI

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro